

Fra dagbogen

Børn og killinger

At være opdrætter og mor til en 19 måneder gammel terrorist, kan af og til godt bringe nogle grå hår frem. Det kommer nok ikke som nogen overraskelse, at børn i 1½ års alderen nok ikke lige er de blideste. Heldigvis er det sådan, at det er killinger heller ikke altid, så der passer de jo perfekt samme. Både børn og killinger skal undersøge alting, og til tider kan jeg godt få den opfattelse, at de planlægger deres gøren og laden.

Hunkat i løbetid søger hjælp

Nogle gange må jeg bryde sammen og tilstå, at mit efterhånden tyndslidte nervesystem IKKE er enig med resten af mig, når jeg får tanken om det næste kulds ankomst. Jeg kan jo godt lide at have et kuld killinger, og har altid mere eller mindre et kuld eller 2 i tankerne, når det "gamle" kuld er begyndt at flytte hjemmefra. Dog har mine sidste 2 kuld været noget af en belastning for mine nerver.

Katten er 100 % tryk ved Nanna

Med en tumling i hytten, der ikke engang måler en meter i højden, kan livet for en killing være ganske ... specielt?

Min kære datter, Nanna, er utrolig glad for dyr. Hun er så glad, at hun jo gerne vil kramme samtlige katte og killinger, så en gang imellem sætter hun jagten ind på et af mine små sagesløse dyr, som så må lide under "Nanna klapning".

Nu kan Nanna jo ikke løfte særlig meget, så det er kun nogle små halvhjertede forsøg, hun gør, når det drejer sig om at løfte de voksne katte. Derimod kan hun sagtens slæbe rundt på de kære små, der så må lægge krop til hendes hårdhændede krammeklap. En af de ting, der især har fået mit hjerte til næsten at springe ud ad halsen på mig, er når hun er kommet slæbende med en killing. At hun bærer rundt på dem, gør såmænd ikke så meget. Problemet er bare, at hun ikke altid holder ved dem, som man normalt ville gøre. Næh, min kære datters metode er, at hun tager en killing, griber godt fat om hovedet på den og krammer den ind til sig, for hun skulle jo nødtigt tabe den, når endelig hun HAR fanget kræet. Det er ikke få gange, vi har reddet en killing, der har dinglet i hendes arme, hvad

enten hun har holdt den i hovedet, eller lige under det ene forben. Her er det så, at et normalt menneske ville tænke "Jamen for pokker da de stakkels kræ. De lærer vel at holde sig fra det modbydelige minimenneke..." – men

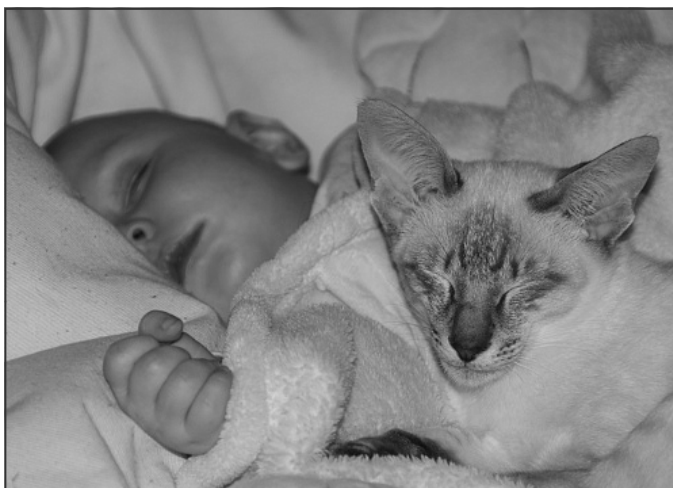
Hvem hygger sig mon mest?

nej. De kære stakkels kræ har ikke lært, at de skal holde sig fra det larvende væsen, der flår dem i benene, piller dem i ørerne og hiver dem i halen. De tiltrækkes på mystisk vis af Nanna, og jeg forstår det ikke, for lige så snart vi har sat killingen på gulvet, går den tilbage til hende, og så løfter hun den da bare igen i hovedet. Var det ikke et eller andet med, at orientalske katte er meget intelligente?? Tror ikke, at mine har nærstuderet brugsanvisningen, for det fatter de tilsyneladende ikke.

Jeg kunne nu godt have den mistanke, at de "stakkels" kræ har lært, at mini-monstret er lig med mad. Nanna er nemlig SÅ ekstrem gavmild, at hun deler stort set alt sin mad med de altid sultne killinger. Gavmild som hun nu en gang er, så deler hun glad og gerne sin aftensmad med det resultat, at vi hver eneste aften, har katte og killinger til at rende rundt mellem vores stole. Det nuværende kuld killinger er rent faktisk så skide uopdraget (pardon my French), at

Ingen lider nogen sult her.....

Bedste sovekammerater

Dyne og sut er ganske overflødig

de også hopper op på skødet af os eller kravler op ad Nannas stol, mens vi sidder ved aftensbordet. De, der kender vores hverdag, ved, at det bestemt ikke er normalt, at kattene eller killingerne sidder til bords, når vi spiser. Kan kun sige TAK Nanna.

Hvis vi en enkelt aften vælger at lukke døren til stuen, fordi vi bare godt kunne tænke os lidt madro, rammer det os bagefter som en boomerang, når vi åbner døren. Så flyver de frådende killinger gennem døren, løber hurtigere end hurtigt ud til stolen, og kaster sig som løver over eventuelle madrester. Er vi heldige, får vi ikke flået vores fødder, når deres desperate kamp om at komme først frem til madpladsen sætter ind.

Jeg ved ikke, om jeg kan give Nanna skylden for de uopdragne killinger, men jeg gør det absolut gerne. Vi har nemlig ikke haft så energiske killinger, som efter vi har fået tusebarnet.

En ting kan jeg så sige, og det er, at ingen af vores katte eller killinger bevidst har gjort skade på Nanna. Ja, det er da sket, at hun har fået en rift på hånden, hvis hun har leget med en drillepind, men det har ikke været så slemt, at hun har taget skade af det. Er derimod en smule i tvivl, for det er nok muligt, at de har taget skade af hendes måde at være på. Altså, jeg ville jo flygte, hvis der kom en 15 meter høj trolde farende imod mig med udstrakte arme, så jeg absolut IKKE ville være i tvivl om, at nu skulle jeg

fanges. 2 af de 4 killinger sidder bare og venter på, at det er krammetid, og hvis ikke hun lige har tid til at jage dem, hopper de selv op til hende. Det kan nu bare være, at lige børn leger bedst. Spørgsmålet er så: Er Nanna en kat, eller er vores killinger børn? Under alle omstændigheder fungerer vores datter fantastisk godt med vores dyr – og de fungerer godt med hende, og det er noget, jeg som mor og opdrætter virkelig er glad for.

Anne Korsbakke
www.dk-arjuna.dk